

קָבֵץ

שיחות מוהרא"ש

דבורים נוראים ונפלאים, מעוררים מעירים ומחזקים, אשר מתוך הנחל
נובע מקור חכמה נובעים, להחיות נפש כל חי ומשם ישקוץ העדרים,
להתחזק בעבודת הבורא בכל דרגה שיהיו נמצאים
בענין שבת הגדול - ב

אשר נשמעו מפי קדשו של כבוד קדשת
מרן מוהרא"ש שליט"א

ידבר מסגלת ומעלת שבת הגדול, שנקראת בו על שם התפלה המכנה "גדול" ונגלה מעלת
התפלה והתבודדות שמרגישים כל מיני מתיקות אחר שמתרגלים לה, ואת זה תדיר אליהו
הנביא בעולם בעת בשורת הנאולה

יצא לאור ערב שבת הגדול תשע"ג

על ידי תלמידי מתיבתא היכל הקדש
חסידי ברסקב
עיר הקדש ירושלים תוכב"א

שַׁבַּת הַגְּדוֹל (ב)

בשַׁבַּת הַגְּדוֹל מִתְעוֹרְרֵת בְּחִינַת הַתְּפִלָּה שְׁנֵקְרָאת 'גְּדוֹל'
 מוֹתְרָא"ש נ"י אָמַר, שְׂרָאוּי לְכָל אָדָם לְהִתְעוֹרֵר בְּהִתְעוֹרְרוֹת מִיַּחַדָּת
 בְּקִרְיַאת הַהִפְטָרָה שֶׁל שַׁבַּת הַגְּדוֹל, שֶׁהִיא הַפְּטָרַת "וְעָרְבָה לָה'
 מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלַיִם בַּיּוֹם עוֹלָם וּכְשֵׁנִים קְדְמוֹנִיּוֹת" (מְלָאכִי ג, ד),
 וְשֶׁלְפִי הִרְבָּה פּוֹסְקִים מִפְּטִירֵין אוֹתָהּ בְּכָל שַׁבַּת הַגְּדוֹל, וְלֹא רַק
 בְּשָׂחַל עָרַב פֶּסַח בְּשַׁבַּת לְבַד, וְכֵן מִנְהַגְנֵנוּ.

כִּי הַפְּטָרָה זֹאת הִיא מַעֲיֵן הַמְּאֲרָע, כִּי מִזְכֵּרֵת בָּהּ בְּשׁוֹרֵת הַגְּאוּלָּה
 עַל יְדֵי אֱלֹהֵינוּ הַנְּבִיא, וְכִמוֹ שְׁמִסְיָמַת, "הִנֵּה אֲנִכִּי שׁוֹלַח לְכֶם אֶת
 אֱלֹהֵינוּ הַנְּבִיא לְפָנֵינוּ בּוֹא יוֹם ה' הַגְּדוֹל וְהַנּוֹרָא", יוֹם "ה' הַגְּדוֹל" הוּא
 יוֹם ה' אֲשֶׁר בָּלָם יַעֲסֻקוּ בָּהּ בַּתְּפִלָּה אֱלֹוֵי יִתְבָּרַךְ, כִּי הַתְּפִלָּה נִקְרָאת
 'גְּדוֹל', כִּמוֹ שַׁבַּת־טוֹב (דְּבָרִים ד, ז) כִּי כִּי גֹי גְדוֹל אֲשֶׁר לוֹ אֱלֹקִים קְרוֹבִים
 אֱלֹוֵי בָה' אֱלֹקֵינוּ בְּכָל קְרָאֵנוּ אֱלֹוֵי, כִּי זֶה גְּדֻלַּת־נוֹ, שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ
 שׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת־נוֹ, וּמְשַׁנֵּה הַטָּבַע עַל יְדֵי הַשְּׁגָחָתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְכִמוֹ
 שַׁבַּת־טוֹב (מְלָכִים-ב, ה, ד) סִפְרוּ נָא לִי אֶת "הַגְּדוּלוֹת" אֲשֶׁר עָשָׂה אֱלֹוֵשֶׁע.
 וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (מְנֻלָּה כו ע"ב) וְאֱלִישֶׁע דְּעָבַד בְּרַחֲמֵי הוּא
 דְּעָבַד - בָּל הַנְּפִסִּים שְׁעָשָׂה אֱלִישֶׁע - תְּלַמִּידוֹ שֶׁל אֱלֹהֵינוּ הַנְּבִיא, הָיוּ

על ידי תפלה. נמצא, שתפלה נקראת "גדול" (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן רנ).

ועל שם זה נקראת שבת זאת "שבת הגדול" (לקוטי חלקות נטילת ידים שחרית חלקה ב'), כי אז התחיל הדבור לצאת מן הגלות, וכלם התחילו לעסק בתפלה ובהלל והודאה להשם יתברך, שזהו חסוד של "פסח", צרוף פה-סה, שהתחיל הפה לשוב ולדבר אל השם יתברך.

ההמרה מסימת באליהו מבישר הנאילה על ידי תפלה ולכן הפטרת השבוע מסימת עם ביאת אליהו הנביא, פי אליהו למד נשמות ישראל דרך בתפלה להשם יתברך, שיכולים לדבר כל כך אל השם יתברך, עד שיהיה נכלל בו יתברך לגמרי, וכמו שנתקום אצלו, שעלה חי לשמים, וכמו שספר רבנו ז"ל למוהרנ"ת ז"ל, שפעת שהיה בארץ ישראל, ובקר במערת אליהו הנביא בהר הפרמל בעיר חיפה - "צירתי לעצמי שפאן עמד אליהו הנביא והשיח את לבו להשם יתברך" ("האב איה זיה אויפגעמאלט אט דא איז געשטאנען אליהו הנביא אין זיה אויפגערעדט דאס הארץ פאר השם יתברך"), ומזה נתעורר מוהרנ"ת ז"ל מאד לעסק בתפלה ובהתבודדות, פי הכין, שגם אליהו הנביא היה בן אדם בזה העולם, ולא הגיע למדרגתו פי

אם על ידי העצה של התבודדות ושיחה בינו לבין קונו, ולכן הוא יבוא לבשר את הגאולה, ולהכין נשמות ישראל על "יום ה' הגדול", כי אז יעסקו כל באי עולם בתפלה, וכמו שכתוב (צפניה ג, ט): כי אז אהפך אל עמים שפה ברורה לקרא כלם בשם ה', ועל ידי זה תהיה הגאולה.

בחג הפסח זוכים להתגלות אליהו הנביא

וכל זה אנחנו מקדימים בשבת הגדול שהוא השבת לפני חג הפסח, כי בחג הפסח זוכה כל אחד להתגלות של אליהו הנביא, כי בנוסף לארבע פוסות, שהם בנגד ארבע לשונות של גאולה – מבינים על השלחן כום לאליהו הנביא, ופותרים תדלת לכבודו, להראות שאנחנו מוכנים לקבל הלמודים הקדושים של אליהו הנביא, שהם למודי התפלה, ועל ידי זה נזכה לקבל פני משיח צדקנו, ולצאת מן הגלות לגמרי.

המתיקות של התפלה מרגשת בתוך כל עצמותיו

וזהו גם התחלת התפילה של שבת הגדול, "וערבה לה' וגו'", כי אין עוד ערבות ומתיקות כמו מי שזוכה ללכת למקום פנוי שלא נמצא בו בני אדם, ולפרש כל שיהתו לפני השם יתברך בתמימות ובפשיטות גמורה, כי בשאדם מרגיל עצמו בנה, במשך הזמן

מרגיש ערבות ומתיקות נפלאה שאי אפשר להסביר לבני אדם כלל, כי המתיקות של התפלה מרגשת בתוך כל עצמותיו, ונתקנים בו (תהלים לה, י) כל עצמותי תאמרנה ה' מי כמוך (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ג), ובתחלה בודאי בא בקשי מאד, עד שמרגיש טעם מרירות ממש, וזה גם בן מרמו בתבת "וערבה", שהוא מלשון "ערכי נחל", שהן הערבות של חג הספות, שהן מרות מאד, ואין בהן לא טעם ולא ריח (ויקרא רבה פרשה לו סימן יב).

בהתחלה מרגישים מרירות ואחר כך מתיקות

כי בתחלה התפלה באה בכבדות ובמרירות גדולה, וקשה עליו מאד, אבל כשאדם מרגיל עצמו בזה ימים ושנים רבות, ושפתותיו שגורות בתפלות ובהתבודדות אליו יתברך, כמו הערבות שהן ברגמת השפתים, אז מתחיל להרגיש בה מתיקות נפלאה, ועל דרך מה שכתוב (משלי יח, כא): "מות וחיים ביד לשון", שבתחלה מרגיש טעם מיתה ומרירות ביד הלשון, אבל אחר כך נתהפך לו לחיים, ומרגיש כל מיני מתיקות, ועל זה אנחנו מתפללים בהפטרות שבת הגדול, וערבה לה' וגו', שגזכה לעסק בתפלה בשמחה ובהיות כזאת, עד שתהיה ערבה ומתוקה לפני השם יתברך, וכמוכא בספר

הַמִּדּוֹת (אות תּפִּלָּה סִימֵן פּא): 'תּפִּלָּה שֶׁהִיא בְּשִׂמְחָה הִיא עֲרֵבָה וּמְנוּקָה לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ'.

וְעַל בֶּן אֲשֵׁרֵי הַמִּתְעוֹרָר מְקַרֵּאת הַהִפְטָרָה שֶׁל שַׁבַּת הַגְּדוּל, לְהַגִּיעַ אֶל עֲרֵבוּת וּמְתִיקוּת הַתּפִּלָּה, שֶׁהִיא עֶקֶר גְּדֻלַּתֵּנוּ וְתַפְאֲרַתֵּנוּ, וְעַל יְדֵי זֶה יִהְיֶה כָּלִי מְבֻשָּׁר לְקַבֵּל הָאִזְרוֹת הַקְּדוּשִׁים שֶׁל חַג הַפֶּסַח שֶׁהוּא זְמַן גְּאֻלַּתֵּנוּ וּפְדוּת נַפְשֵׁנוּ, וְטוֹב לוֹ לְנַצַּח.

